

Az indiánok útján

Ösvények, források
lassú csobogása
mentén, kifelé
sodor a víz,
kifelé az egyre
zuhogó vízesések
forgatagából
a fény vakító
senki földje felé
egyre sodor.

Csönd

Hirtelen csönd lett,
kívül, belül, mint
harmatos tavaszi
hajnalokon, amikor
sír a orgonavirág.

Hirtelen csönd lett,
leállt valami,
valaki kivonul
a huzatos ajtómon,
üres a panoráma.

Ha csak

Ha csak kartotékadat lennék,
könnyen rakhatnátok egyik
fiókból a másikba, mint
a langyos szellő, amely
eljátsszik a fák leveleivel.

Ha csak kartoték adat lennék,
elveszhetnék a fiókok mélyén,
mint a tengerben az esőcsepp,
amelyet betakarnak a hullámok.

Ha csak kartoték adat lennék,
elveszhetnék a panoráma légüres
terében, mint a léggömb,
ha felszáll a felhők fölé.

A te utad

Kemény István költőnek

A te utad is a halálba vezet,
az ismeretlen halálba,
csöndes dűlőutak,
csöndes ösvények,
egyirányú utcájába.

Kik állnak az út szélén?
Rád várnak?
Várnak-e még rád?

A te utad is a halálba vezet,
egy feneketlen tó szűk
folyosójába sodor a víz,
s annak egyirányú alagútjába.

Kik állnak az alagút végén?
Rád várnak?
Várnak-e még rád?

A te utad is a halálba vezet,
egy hosszú autósztroda
végtelen sávjába
száguldasz az autóddal
az aszfalt gőzölgő
kődtengerének zsákutcájába.

Kik állnak a ködtenger végén?
Rád várnak?
Várnak-e még rád?

Mea culpa!

A szeretet,
a magány és
a vesztség
oltárán keresem
fényes és a sötét
álmaimmal sebeim
értelmét, amelyet
nem tud senki és
semmi begyógyítani.

Mea culpa!
A csendességem,
a némaságom
a csendességeddé,
némaságoddá válik.